

B.T.

40 sider Lørdag 23. juli 1977 2,00 kr.

B-T. MASTERS

MYTTILYS OVER

KENNEDY

MORDET

**Første store reportage side
15, 16, 17, 18, 19 og midtsiderne**

Mordet på president John F. Kennedy bliver næppe nogen sinde opklaret. Fordi mordet ikke må opklares. To B.T.-journalister har i ugevis rejst rundt i USA for at kulegrave sagen. De har nu dokumentation for, at den såkaldte Warren-kommissions officielle forklaring, at Lee H. Oswald var alene om mordet i 1963, er det største bluff i verdenshistorien. CIA og FBI søger stadig at formindre en opklaring af mordet. Og hidtil har de haft held med det. Et usædvanligt stort antal personer med tilknytning til sagen, er døde på mystisk vis. Læsen i dag og de kommende dage om de nye, chokerende oplysninger, B.T. har gravet frem.

MORDET DER IKKE MÅ

Disse to B.T.-journalister, Annelise Pedersen og Per U. Rieper-Holm, har i ugevis rejst rundt i USA for at kulegrave mordet på president John F. Kennedy. De har interviewet vidner, der aldrig er kommet til orde eller er blevet taget alvorligt. De har talt med advokater og politfolk, forfattere og journalister, som i årevis har beskæftiget sig med mordsagen.

OPKLARES

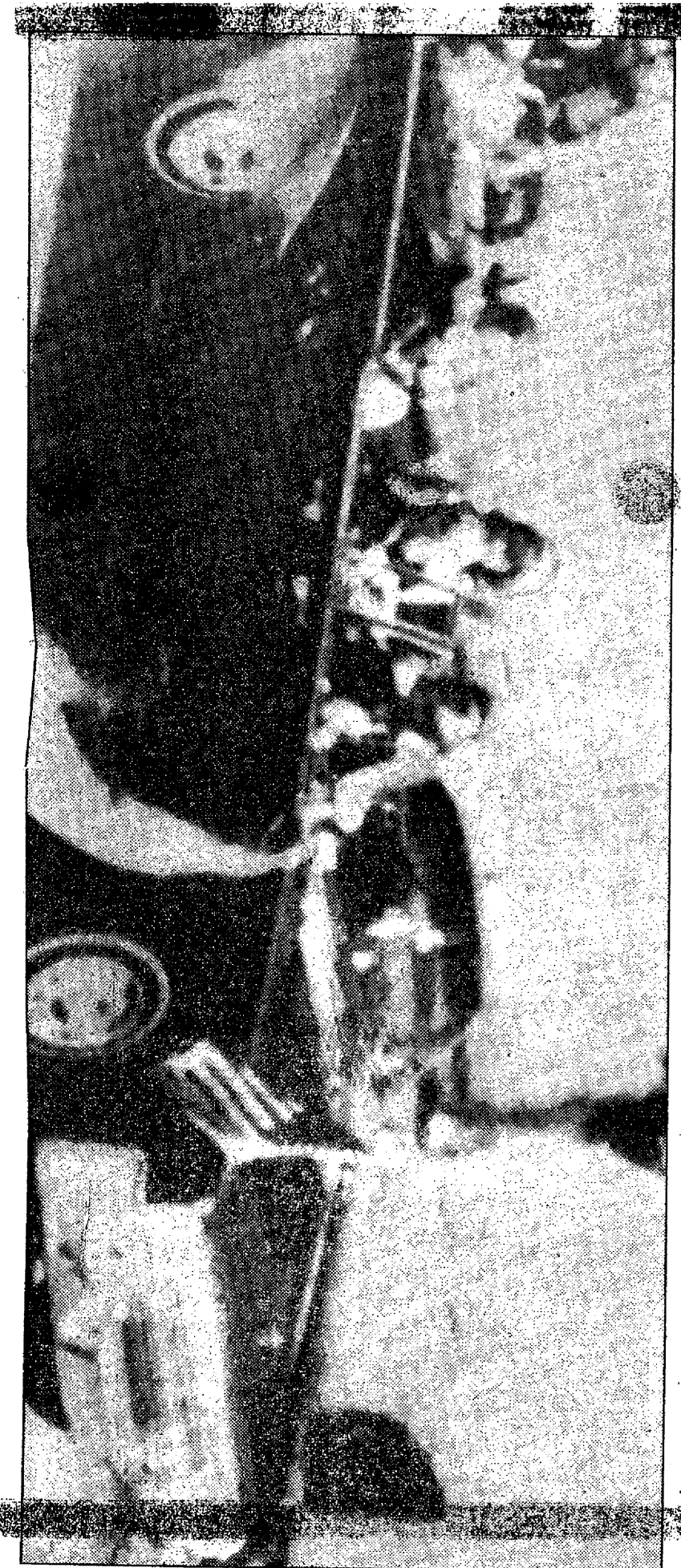
**Hun frygter for sit
liv: Vi var syv der
sagde sandheden -
nu er de seks døde**

SIDE 16-17

LØRDAG 23. juli 1977

B.T.

»OPKLARINGEN« AF MORDET PÅ KENNEDY KÆMPE FUPNUMER

Kl. er 12.30 den 22.
november 1963. Præsident Kennedy bliver i dette øjeblik ramt i ryggen af det første skud. Han løfter armene for at værgе for sig. Mrs. Kennedy opdager, at noget er galt. En tilskuer aner stadig ikke uråd, han vinker glad til præsidenten. (Foto: AP)

Den såkaldte »opklaring« af snigmordet på præsident John F. Kennedy, den 22. november 1963 i Dallas, Texas, er det største fupnummer, der nogen sinde er præsenteret i verdenshistorien. Hvis sandheden endelig kommer frem, så vil Watergateaffæren være det rene ingenting ved siden af.»

Disse kraftige ord brugte advokatsekretær Mary Ferrell, 54, da B.T. talte med hende i Dallas. Mrs. Ferrell er den person i USA, der ved mest om Kennedy-snigmordet. Gennem godt 13 år har hun konsekvent samlet materiale om mordet, om Warren-Kommissionens undersøgelse og om de efterhånden utallige andre kommitéer og kommissioner, der siden er sat til at kulegrave sagen.

Ny komité

Netop i disse dage er en ny formand udpeget endnu en komité, der endnu engang skal undersøge Kennedy-mordet. Mary Ferrell står absolut ikke alene med sine kraftige meninger. Under B.T.'s tre uger lange reportager i USA, besøgte vi en stribe af de mest seriøse kritikere. Alle deres udtalelser lå på linje med Mrs. Ferrells. Højststående, amerikanske politikere, som tidligere har

været svorne tilhængere af Warren-Kommissionen den gruppe af agtværdige personligheder, som blev beordret til at undersøge mordet på Kennedy — er nu begyndt at tvivle på, at kommissionen fandt frem til den korrekte konklusion.

Blevet usikre

Ja, selv medlemmer af Warren-Kommissionen er i de senere år begyndt at udtale, at de ikke følger sig sikre på, at de fandt frem til sandheden. En af dem, kongressmedlem Hale Boggs led den tragiske skæbne, at han forsvandt i et regeringstryk over Alaska, en uge efter, at han til et stort dagblad havde udtalt, at han i hvert fald ikke længere følte sig sikker på, at den Warren-Kommission, som han selv havde været et agtet medlem af, havde fundet frem til den rigtige opklaring.

Et andet Warren-Kommissionsmedlem, senator Richard B. Russell — som i øvrigt i første omgang nægtede at underskrive den færdige Warren-rapport — har i flere samtaler med én af de mest seriøse kritikere, Harold Weisberg erkendt, at kommissionen — efter hans mening — aldrig fandt sandheden, da man i konklusionen offentliggjorde, at Lee Harvey Oswald, 24, var den eneste og enlige snigmorder, og at der ikke kunne være tale om hverken en sammensværgelse eller

B.T. i USA Kulegraver

MORDET, DER IKKE MÅ OP- KLARES

AF
ANNELISE PEDERSEN
PER U. RIEPER-HOLM

To B.T. journalister, Annelise Pedersen og Per U. Rieper-Holm har i ugevis rejst rundt i USA for at kulegrave mordet på præsident John F. Kennedy.

En undersøgelseskommission har netop genoptaget sagen, men ingen venter, at den vil være i stand til at få sandheden frem.

De to B.T. folk har interviewet vidner, der aldrig er kommet til orde. De har talt med advokater og politifolk, forfattere og journalister, der i årevis har beskæftiget sig med mord-sagen, og de er kommet hjem med dokumentation for, at den officielle forklaring på mordet, er det hidtil største blufundner.

Læs i dag og de følgende dage om de nye, chokerende oplysninger, B.T. har gravet frem.

udenlandske agenters delagtighed i nedskydningen af præsidenten på Plaza i Dallas. Også senator Russel er død i dag.

Mange er døde

Et usandsynligt stort antal personer, som på den ene eller anden måde har været involveret i sagen, døde på mere eller mindre mystisk vis. Flere er døde, efter at de offentligt har udtalt sig på en måde, som var uforudsigelig i forhold til Warren-Kommissionens konklusion.

Blandt amerikanske kritikere skænfes man i dag om, hvor mange der er døde. Nogle siger 21, andre over 50. Under alle omstændigheder er så mange vidner forvundet et efter ét, at det virker mere end utroligt.

De amerikanske kritikere har nu kulegravet sagen fra forskellige vinkler i mere end 13 år. De arbejder indsejt videre, uanset at kongressen har nedsat en ny kommission, som skal undersøge Kennedy-mordet.

Vi prøver naturligvis at håbe på, at denne nye kommission vil finde frem til sandheden,» siger kritikeren til B.T., »men vi er ikke særlig fortroingsfulde. Hidtil har 13 års alvorlig kritik ikke givet resultat. Men sandheden må frem. For nationens skyld.«

Lever på løgne

Eller som én af kritikere, Sylvia Meagher udtalte det til B.T.: »Hvis en nation beslutning er at leve på løgne, som vi så det i Watergate, så er den dømt til at slagne som en fri uafhængig og intellektuel stat. Hvis vi skal regeres af en flok løgnagtige ledere, som bruger indbrud, telefonaflytning og åbning af private breve som våben i en politisk magtkamp, når vi ledet af en regering, som selv er én af de største lovbrudere, så har jeg svært ved at se, hvor vi vil ende.«

En anden kritiker, professor Paul Hoch, sagde, at B.T. frit kunne citere følgende fra hans bog, der udkom i 1975: »Kritikernes røster er hidtil kun mødt med tavshed, latterliggørelse, udmattelse, trækken sagen i langdrag og forvæjlelser. Man søger at latterliggøre kritikkerne med billige fornelser og støttes desværre af en enøjlet presse.

Det er den menige amerikaner, der kræver sagen taget op igen. Ingen af de øverste myndigheder rører en finger. Ikke én af de præsidenter der har været på siden Kennedy, har prøvet at røre ved denne sag. De har haft nok i deres egne problemer, de beskide tricks i Watergate, Nixons og Agnew's tilbageftrædelser osv. Folkene på toppen ved udmærket, at dette er som at rode i en blottet nerve.«

Vi var syv, der sagde det samme, jeg er den eneste der lever endnu

mit liv. Ude på Parkland, var det pludselig én af sagerne fra Warren-kommissionens understab, Orjen Specter, der åbnede mig. Jeg tænkte, at nu var sagen omsider kommet op på så højt et plan, at de ville høre sandheden om riffelmanen.

Mit privatliv

Men også her blev jeg skuffet. Han brugte ledende spørgsmål og arbejdede mig hver gang, jeg kom ind på historien om riffelmanen. Jeg fik det dog fortalt, og han lovede mig, at hvert et ord ville blive nedskrevet, som jeg havde sagt dem. Men mit generelle indtryk af afslutningen var, at Specter snarere søgte at nedvurdere mig som vidne. Flere gange, når jeg kom ind på detaljer, arbejdede han mig nærmest nedlæggende ved f. eks. at sige: »De er jo en fraskilt kvinde« eller andre personlige ting. Jeg blev vred og spurgt:

»Hvad er det egentlig. De

vil med mig? Vil de høre sandheden om snigmordet, eller vil De hellere diskutere mine private forhold?«

Min vrede kulminerede, da jeg i efteråret 1964 læste mit eget vidneudsagn i den nu offentliggjorte Warren-Report. Nogle af mine ord stod der godt nok. Andre — og meget vigtige passager — var fuldstændig udeladt. Det var en fuldstændig ændret og forvansket historie. Der stod f. eks. intet om, at jeg havde set en mand oppe ved hegnet.

Rasende

Jeg blev rasende, fortalte om det til alle mine venner og spekulerede på, hvordan jeg skulle få dette falsknevi stoppet. »Tænkte De ikke på at gå til pressen?«

»Jo i høj grad, men i mel-

lemtiden var jeg begyndt at komme fast sammen med den politimand, jeg fotografere-

ferede i november, og han

bad mig om at holde kæft. Jeg føjede ham, mest af personlige årsager. Han var nemlig gift, og jeg ville nødig, at det hele skulle komme frem om vort forhold. Bagetter følte jeg mig faktisk temmelig ilde tilpas oven, at jeg ikke kunne komme frem med sandheden.

Hørte 4-6 skud

På et tidspunkt sidste år, da jeg ikke længere kendte politimanden, prøvede jeg at få mit vidneudsagn frem igen, da det store TV-selskab CBS lavede en udsendelse over fire aftener. TV-journalisterne interviewede mig i lang tid. Også de fandt mit vidneudsagn særdeles vigtigt. Jeg glædede mig til udsendelsen, men blev påny både vred, skuffet og rasende. Jeg var ikke med i programmet, og man fortalte mig senere, at den ville film, jeg var på, var forsvundet. Jeg er ikke den

eneste, det er sket for. (Adskillige andre i USA har fortalt B.T.'s medarbejdere om dette TV-program, som startede med de bedste intentioner, men som i sin færdige form blev til et program som blot støttede Warren-Kommissionens konklusioner).

Mrs. Hills fortsætter: »En anden ting, som har undret mig er, at jeg påstod, at jeg hørte mindst fire- seks skud. Også det søgte man at bortføklare med, at det var ekkoer, jeg havde hørt. Men jeg ved bedre, jeg er opvokset med våbn i mit barn-doms hjem. Jeg gik dengang og går stadig på jagt. Jeg ved alt om, hvordan riffel-skud lyder.

Truet på livet

Det er helt åbenbart for mig, at jeg ikke må få lov til at sige sandheden. Dels er jeg blevet fortult af FBI-folk gennem flere år. Der har været flere indbrud i

mit hjem, så jeg måtte forsyne vinduerne med stålglire. Jeg har haft mystiske telefonopringninger og har i dag hemmeligt nummer. F. eks. har man ringet op og sagt: »Vi skal nok få fat i dig.« eller »Du ved ingenting« eller »Lad være med at snakke.« Flere gange har det ringet på min dør midt om natten. En person har alene, vi vil have dit billede fra Dealey Plaza.«

Jeg svarer: »Nej, vi er to herinde. Jeg og min pistol. Og den agter jeg at bruge, hvis I trænger ind.«

Iøvrigt er billedet slet ikke her i hjemmet mere. Det er gået på et hemmeligt sted. Jeg tvivler på, at jeg nogen sinde får lov til at sige sandheden, men måske kan den komme frem gennem mine børn.

Seks er døde

Mrs. Hill slutter sin beretning: »Det er ikke bare for-

di, jeg er overspændt eller, at jeg vil overdramatisere tingene, når jeg går med denne pistol. Vi var ialt syv mennesker, der gav den samme forklaring, som jeg nu har berettet om. Jeg er den eneste, der er tilbage. De seks andre er døde på mere eller mindre mærkelig vis.

En af dem var en erfarne bjergbestiger. Man påstod, han døde ved et styrt i bjergene. Men det er senere kommet frem, at han ikke faldt længere, end hvad der ville svare til, at almindelige mennesker faldt ned ad to trapper.

En anden blev dræbt, fordi, der var pillet ved styreløjet i hans vogn. Man påstod, at en tredje havde begået selvmord ved at hænges sig. Men jeg har senere hørt, at han hang på en sådan måde, at knæene røgte ved gulvet. Jeg har aldrig hørt om, at man kunne hænges sig på den måde. Forskær De så, hvortor, jeg går med pistol!«